

Мъгли и пясъци

Гъстата мъгла сякаш падаше все по ниско с всяко следващо мигване пред сълзящите от взирание очи на лорд Пелин. През амбразурата се виждаха няколко метра и вече даже най-близките окопи, които до скоро бяха видими, чезнеха в сивите вълма мокра влага.

От предната страна на землянката бе издигнат земен насип, а върху покрива от трупи и слама бе посипана пръст, така че отдалече съоръжението изглеждаше като естествено продължение на хълма, склоновете на който бяха опасани от траншеи. Далече долу следваха няколко десетки метра ничия земя, след която в ясен ден щяха да се виждат предните окопи на обединената армия на шестте графства, обявили себе си за ново кралство. По-точно виждаха се остриетата на коловете, забити в земята, предназначени да обезкуражат опитите за кавалерийска атака. Подобни колове и скрити ями имаше и от отсамната страна.

Лордът се обърна към масата в средата, на която се търкаляха карти, пера и шишенца с туш. Лорд Флирос чертаеше с креда линии по една от картите, оглеждаше замислено получената плетеница, триеше и започваше отначало. В ъгъла магьосникът се взираше в кристална топка, обгръщаше я с длани, правеше странни движения с пръсти, след това отчаяно се отпусна назад. В топката се виждаше единствено мъгла, по-гъста и от тази навън.

- Как е, майстор Диасин - запита лорд Пелин. Изгледите за пробив?

- Нищо! Не разбирам. Всякакъв опит за Поглед е напълно блокиран. Това е извън възможностите на всяка позната ми магия! Сякаш срещу нас има Велик магьосник, който прилага съвсем нови, или тайни способности.

- Какво става все пак майсторе! - намеси се помощникът на лорд Пелин, лорд Флирос - бяхте ни специално препоръчан точно за тези си умения, те трябваше да ни дадат голямо предимство.

- Нещо не е нормално - разпери ръце магьосникът - изкуството на Погледа е много трудно и сме малко хората, които го владеем. Сигурен съм, че наблизо няма никой от другите, нито че който и да било от тях би могъл да ми попречи! Остава да е Велик магьосник.

- Невъзможно! - намеси се командирът лорд Пелин - Великите магьосници не вземат страна във военните конфликти. А фактът, че пратиха Есме при нас показва, че симпатиите им са на наша страна. Всъщност те така негласно подкрепиха нашата

- Голямата подкрепа - промърмори лорд Флирос.

- Освен уменията на Есме, които всъщност са впечатляващи, тя ни дава пряка връзка с Великите магьосници, нещо което не е помагало не веднъж!

- Тя все пак си остава една опърничава ученичка на Велик магьосник, а самата тя не е никаква магьосница, не е още завършила обучението си! Не биха й позволили да работи и в най-затътеното село!

- Лорд Флирос, добре знаете, че не можем да ползваме услугите на Велик магьосник в битка! Изпращането на Есме е може би най-големият компромис, правен някога от тях. Искаше ми се в момента да е тук - лорд Пелин изгърва неволно последната реплика и погледна гузно майстор Диасин, но магьосникът не реагира никак.

- По-добре че я няма, тя не може да направи нищо друго освен единствено проблеми!

Ситуацията беше... засукана...

На поляната пасеше конят. Но не сам - имаше си компания, от още няколко себеподобни, които унесено хрупаха младата трева.

Наблизо се въргаляха шестима отрепки, с кърпени шалварести гащи и някога бели ризи. Виж, оръжията им биха издържали уставна проверка и в най-строгата армия. Добре поддържани - и в момента някои от урунгелите лъскаха остриета до заслепяващ блясък с парчета кожа.

Явно валирийски наемници. И почти толкова сигурно, наети от неправилната страна на конфликта.

Конят беше с всичките си такъми, включително пълните дисаги. В дисагите беше амулетът, необходим на ездача, да си върне коня без да има сериозни проблеми с наемниците.

Самият ездач, по-точно ездачката обаче се пулеше в тревата между храстите, обкръжавачи полянката и предъвкваше планове, как да се добере до коня. Само дето всеки план беше стабилен колкото окапал лист във ветровит ден.

До тук всичко бе минало добре. Есме бързо бе изпълнила задачата, поставена ѝ от лорд Пелин и бързаше към лагера, като по пътя "само" трябваше да вземе някакъв пакет от определен човек в Дълъг дол.

Уж постъпи разумно, като остави коня на далечна и "скрита" полянка, облече се като скитница, за да не буди подозрение. Стигна селото, заобиколи кръчмата и започна да се пазари със стопаните за работа, като даже докопа метла и започна да вдига пушилка из двора. Съответно стопаните я натириха по живо по здраво, като в суматохата съдържателят успя незабелязано да пусне пакета в пазвата ѝ. Никой от

обядващите и обикалящите наоколо войници не заподозря нищо.

И ето сега, късметът ѝ се бе обърнал наопаки. За малко не се натъкна на часовия, оставен на пътеката, по която се бе измъкнала от поляната. Успя да го заобиколи, пропъзля и се наслади на кашата, в която се бе забъркала.

Есме не би се поколебала да зашемети със светкавица или с някой от другите си любими прийоми сганта около коня, докато се добере до дисагите. Проблем беше седмият човек, видно магьосник, който не би се впечатлил от подобен номер.

Ако беше сам, тя сигурно щеше да влезе в магически дуел с него, въпреки строгите нареждания на майстор Анидор никога да не си го позволява. Обаче през това време шестимата симпатяги щяха вече да са я овързали с въжета...

А и апипите бяха здраво въоръжени. Освен меч, нож и лък, задължителен за всеки един, Есме забеляза и ножове за хвърляне и вериги с по две железни топки в двата края; някои от наемниците май криеха остриета и в ръкавите си, а на седлата на два от конете на натрапниците беше завързан и по един арбалет.

"Кога ще мога най-после да го правя без амулети? И дали изобщо някога ще мога?" - затюхка се Есме. След което се стегна - не беше време за отчаяние. Трябваше ѝ план.

И то бързо.

- Не съм съгласен лорд Флирос, досега винаги сме имали полза от нея.

- Съвсем наскоро заради нея армията на един благородник бе изгорена, а той самият осакатен! А тя просто трябваше да разузнае като подслуша един разговор!

- Лорд Дари сам подпали армията си. А благодарение на случката, той излезе от играта, отказвайки се да се намеси в конфликта. А лорд Брайън мина безусловно на наша страна, след като такъв силен съсед не го застрашава вече пряко.

- А трябваше ли за да говори с един свещеник, вашето протеже да подпали цял храм!

- Мм, Малко грубо беше, не отричам, но пък иначе нямаше да открием скривалището на групата на шестоъгълната звезда под храма. Те щяха да продължат да си действат в тила ни!

- А за капак пожара на тържището в Новикор. Около Есме постоянно се случват взривове и пожари! Когато е наблизо не съм спокоен и за дрехите на гърба си!

Постоянно поглеждам, да не задимят. Чувал съм, че където мине я наричат лудата Есме. Аз бих казал Есме - подпалвачката!

- Не беше приятно да гасим. Но едва ли щяхме да открием тогава господин Брит, ако не бяха го подгонили пламъците. Издирвахме го вече трети месец.

- Есме има голяма сила - намеси се майстор Диасин - почти като на Велик магьосник. Но много неща не знае, не е преминала през цялото обучение, а се

надценява. Предпочитам да проявяваше по-малко самоинициатива. Малко повече дисциплина не ѝ е излишна.

В това време в землянката нахлу брадясал капитан с изпито лице и кална униформа.

- Милорд, изтеглянето е почти привършило.

Лорд Пелин кимна. Лорд Флирос се намеси:

- Какво ще рече "почти", капитан Невин? "Почти" не върви в армията! Говорете конкретно.

- Сър! Остават по 2 или 3 роты от полковете на лорд Рейвън, които в този момент приключват изтеглянето. След тях ще останат само часовете, според предварителният план.

- Благодаря капитан. Свободен сте - намеси се лорд Пелин.

- Изтегляне? - озадачен запита майстор Диасин - Отстъпваме ли?

- Тактическо изтегляне майсторе - обясни лорд Флирос - една позиция по-лесно се задържа, когато си на високо. Нашата позиция е добра от всички страни, освен откъм реката, където врагът е над нас, а за да задържим периметъра, войските ни са разпръснати на голяма площ. За това ги изтегляме на височината, а за прииждащите "гости" сме подготвили изненади.

- Но така оставаме без източник на прясна вода!

- Надявам се временно - намеси се лорд Пелин - най-вероятно Реймънд, ако той наистина командва цирка оттатък, няма да чака да се махне мъглата, а ще атакува тази вечер. В стила му е. Но вместо окопи, които да прегазят, ще завари вълчи ями като хората му ще бъдат непрекъснато обстрелвани отгоре. След нападението ще предприемем контраатака. И Бог да ни е на помощ.

Нямаше време, но читав план така и не се оформяше в главата на Есме. Да опита да преговаря с похитителите на коня ѝ беше безсмислено. Даже наемниците да работеха за правилната страна, което беше малко вероятно, на тях никога не можеше да се разчита. Винаги можеха да се полакомят за още жълтици и да я заловят, за да изкарат откуп, от която страна даде повече.

В крайна сметка, на нея и трябваше конят. Той от своя страна беше между конете на наемниците, които пък чакаха да се появи стопанинът му.

И всеки опит за използване на магия се обезсмисляше от присъствието на магьосника, между членовете на шайката....

Кон! Конне!

Разбира се!

Няма да изпробва магия върху хората, но ако лееко, съвсем леко накара конете да свършат нещо?

От вълнение Есме се надигна леко и замръзна! Един от наемниците тъкмо поглеждаше в нейната посока, когато за щастие най-близкият кон вдигна крак и я закри.

Студена пот я обля. Тя изчака конят да свали крака си и се сниши заедно с него.

Изчака и успя да успокои дишането си, пулсът, който беше скочил рязко и туптеше в ушите ѝ, заглушавайки шумовете заглъхна.

Проклетото бързана...

Клечките бяха кръстосани в невъобразима плетеница, а по правило основната се падаше така, че да трябва да махнеш една по една всички, преди да я докопаш.

Понякога подло краят ѝ се подаваше между другите, заблуждавайки че с едно движение ще е в ръцете ти. Освен нея обаче се помъкваша нагоре куп други.

Госпожа Мириам, уж увлечена в плетката си (Джейн казваше, че всяка клечка е свързана с невидима нишка с плетката ѝ, затова дъртата вещица винаги усеща - глупости естествено), правеше неуловимо движение с кутрето и клечките оформяха нова невъобразима плетеница, като току що отделените от купа с пот на чело се връщаха там.

Но когато с опънати до край нерви успееш да отделиш всички клечки, без да да падне някоя от позицията си и заветната основа се озове в ръцете ти, нещата тепърва започваха.

Основата трябваше да послужи за централна колона на къщичка, която трябва да изградиш от карти с различни размери.

Приближаваш картите една по една, с едва забележимо движение закрепваш тънките им ръбове и се стараеш да не дишаш, за да не се срути конструкцията. Всяко прибързано движение коства започване на всичко отначало. Веднъж Есме, прегладняла и разтреперана от изтощение опита да закрепим картите с магия. В следствие проклетите неща се разхвърчаха из цялата стая, набутвайки се по всякакви невероятни процепи. Госпожа Мириам само се подсмихна и каза:

- Отначало!

След тежката отчаяна въздишка на Есме добави:

- Госпожице Есмералда, добре знаете, че вечеря няма да има, докато не изпълните изпитанието, така че действайте. И този път без хитруване!

Но уроците по търпение на Госпожа Мириам бяха нищо пред тези на майстор Осунд! Всяко непремерено действие, всяко прибързване и претупване на задачата водеше до изгаряща болка отвътре, във всяка една част на тялото. Такава болка, сякаш всяко нокътче, всеки косъм се е сдобил с усещане за страдание.

- Днес грешките ви водят само до въображаема болка - казваше майсторът. Есме се чудеше, щом това се нарича "въображаема" болка, каква ли ще е истинската!

- Но когато се срещнете с истински проблеми, всяко непремерено действие може да ви донесе съвсем реална смърт. Или още по-лошо - да се окажете в такава

състояние, че да проклинате, че сте останали живи!

Есме съвсем бавно, плътно прилепнала до пръстта започна да пълзи назад, като същевременно направи съвсем слаба магия на тревата. Разчиташе, че ако магията не е насочена срещу хората, майсторът отсреща нямаше да я засече. Предвиждането ѝ се оправда. Магьосникът не реагира никак. Есме последователно придаваше по-свеж вид на тревата в желаната от нея посока, като същевременно правеше останалата трева около ивицата да изглежда поувехнала, или направо да не се вижда. Конете полека, крачка по крачка се провличаха в посока гъстите храсти в източната част на полянката. Есме вече достатъчно далече от навлеците се надигна и на четири крака тръгна в същата посока.

Един по един в земянката влизаха командири на различни части, докладваха и почти тичешком се връщаха към задълженията си. Майстор Диасин, вече отказал се напълно от кълбото, пълно все така с мъгла, приготвяше отвари, превръзки и амулети за лекуване на рани. Периодично излизаше с поредното шише с отвара, даваше инструкции на лечителите и се завръщаше. По едно време погледна с въздишка кълбото:

- И все пак, дали Великите не са пратили някой като Есме и при шестте графства?

- Изключено! Това би означавало раздор сред Великите магьосници, а те не са допусkali такъв вече 500 години! - лорд Пелин разтърси глава. - По-скоро е някой самоук, шом не можете да се сетите за никой с такива способности, майсторе.

От позициите на врага се надигна глух шум.

- Какво става там - лорд Флирос опита безуспешно да погледне през мъглата - да не са им дошли подкрепления!? Май и аз започвам да съжалявам, че не са тук някои от люспестите приятели на Есме.

- Това е странно - майстор Диасин промърмори, по-скоро на себе си - драконите не говорят с кого да е, а с нея общуват, сякаш е...

Шумът се усили рязко и прекъсна разсъжденията на стареца. Тримата се скупчиха на амбразуриите.

Есме се приближи от източната страна, като последните метри пропълзя много внимателно. Конете бяха дошли наблизко, но все пак между крайните храсти на поляната и тях имаше поне две конски дължини. Но тя не посмя да ги привлече повече, защото това можеше да накара някой от натрапниците да ги изгони от края на поляната и усилията ѝ щяха да отидат напразно. Все пак, не е лошо някое конче да помогне още. Я ти, с бялото на челото - виж, каква хубава тревичка има вляво! Я опитай още по-наляво! А ти, черният, защо не видиш вдясно до камъка не е ли по-

вкусно! Есме обърна два от конете с муцуна към нея, така те ѝ осигуряваха нещо като коридор.

Дошло бе време за действие. В този момент тя замръзна. Амулетът! Ами ако разбойниците го бяха взели! Сигурно са ѝ ровили в нещата.

За щастие тя си бе "маркирала" вещите с магически знак. Ако амулетът беше близо до магьосника, можеше да стане лошо, но по-добре да е надалече и да провери, отколкото да скочи и да не го намери. Есме повика амулета. Слаба светлинка пробляна точно от торбата от по-близката страна на седлото. Есме обърса потта от челото си.

Трябваше вече да действа. Много е тънка границата между избирането на подходящия момент и изпускането му. Закъснението може да е толкова фатално, колкото прибързаното действие.

Есме пропълзя напред. В това време двама от наемниците се надигнаха и тръгнаха към конете. Едва ли я бяха видяли. По-скоро отиваха да вземат нещо, или пък да преместят конете другаде. Тя направи две малки крачки. Нямахме време за губене. Протегна ръка с насочен пръст към торбата с амулета и я прогори. Съдържанието се посипа по тревата. Есме плонжира и амулетът се озова в ръката ѝ. Без да губи време, тя насочи цялата си енергия към съзнанието на магьосника.

Може би една секунда, едно поемане на дъх, едно мигване, просто успя една мисъл по-рано от него, преди да е блокирал магията ѝ. Непознатият майстор се свлече безмълвен. Понеже не искаше да рискува, беше използвала прекалено много енергия. Човекът едва ли щеше да се съвземе скоро, а може би щеше и да загуби магически способности за доста време.

"Негов проблем" - реши Есме.

Тя обаче беше изразходвала много енергия и за момент загуби ориентация. В следващия миг видя двамата, които бяха тръгнали към нея на бегом да се показват иззад скупчените коне. В това време и останалите наемници наскачаха. Две остриета на стрели опасно се насочиха в нейна посока. Тя събра сили и изпрати импулс към всички. Чу глухо падане на тела на метър от нея. Една от стрелите на изпуснат лък излетя, тласната от не докрай опънатата тетива и падна под корема на един кафяв кон като го подплаши, в резултат на което всички се разбягаха. Есме повика нейния и той спря бяга си и се върна. За това заклинание не ѝ трябваше много енергия - с коня бяха влезли в някакъв синхрон и животното лесно се успокояваше, когато тя го призовеше мислено.

В този момент чу бързи стъпки по пътеката от към селото. Часовият, на когото почти се бе натъкнала и когото сега бе забравила. Тя изчака да се появи на поляната, през това време успя да се съсредоточи и му прати "поздрав" през амулета. Човекът

падна по очи. Есме се послуша за други натрапници. Улови присъствие на още един човек на пътеката, от която бе дошла на поляната. Други май нямаше. Зашемети и последния наемник, както оня си стоеше на поста и започна да събира изпадалите свои вещи в торба, която откачи от наемнически кон. После провери другите торби. Май нищо не липсваше, въпреки че беше ровено. Даде си сметка, че багажът ѝ не бе разграбен благодарение на магьосника. Тоя явно бе познал, че има магически предмети и бе предпочел да не рискува с тях, докато не разбере с кого си има работа. Разгадаването на скритите сили в магически предмет е трудна и често опасна задача. А прибирането на непознат амулет често може да доведе то много неприятни последици. За това и наемниците не бяха взели нищо, разубедени от предупрежденията на майстора. Есме помисли и сложи една торба под главата му, с друга му направи сянка. Вярно, че той ѝ бе помогнал с мисъл да предпази себе си, но все пак тя изпита чувство на благодарност. След това набързо прерови на свой ред джобовете на наемниците. В единия намери свитък, който може би беше някакъв документ и би заинтересувал лорд Пелин. Тя го пхна в дисагите, скочи на седлото и се отдалечи в галоп. Спря само веднъж покрай бистро поточе, колкото да даде почивка и глътка вода на коня, а и тя изми прахта от пълзенето около лагера на наемниците, сви скитническите дрехи на куп и ги върза на седлото, облече своите и продължи да язди без да спира към лагера на войските.

Нещо ставаше в отсрещния лагер. Тримата мъже се мъчеха да различат нещо в шума, който се усилваше, но нищо конкретно не можеше да се различи. Лорд Пелин повика един от войниците от най-близката позиция и го изпрати да провери, какво става. Войникът отиде, а врявата вече сякаш идваше от техните позиции. Започнаха да се различават крясъци "Бягайте! Бягайте!", "по-бързо", "насам" и да се чува тропот от безброй крака. Покрай землянката се спусна поток от бягачи в ужас войскари.

- Какво! Вече са ни помели, преди да сме разбрали, че е започнала битка?! -
двамата пълководци се спогледаха ужасено.

- Бягайте, страшно е! - войникът, когото бяха изпратили да разузнае им извика през амбразурата и изчезна. Бягащите в ужас гълпи отвън се сгъстиха. Изведнъж се чу познат, изтънял от напрежение глас:

- Излизайте от там и бягайте!

Докато тримата се двоумяха, предната стена рухна и в прахоляка се появи Есме и повтори -

- По-бързо, спасявайте се.

-Какво ста..

Есме замахна с ръка и задната стена се разхвърча на парчета:

- Танцуващите пясъци! Бягайте!

Магьосникът първи се ориентира, извика "По-бързо" и изскочи през новопоявилата се празнина в стената. Есме задърпа лорд Пелин за ръкава, лорд Флирос ги последва.

След стотина метра Есме спря.

- Тук трябва да свърши.

- Какво? - майстор Диасин погледна втрещено - Никой не може да прецени до къде ще стигнат танцуващите пясъци.

- Аз ги ограничих, но те все пак тръгнаха в кръг, а не по линията, по която исках...

- Направила си това заклинание! Ти ще избиеш всички...

- Ограничих ги по дълбочина до кръста, а по дължина..

- Никой не може да ограничи, до къде ще стигнат танцуващите пясъци! Това заклинание е неконтролируемо!

- АЗ мога! Ще спрат тук - Есме посочи земята на няколко метра от тях.

В това време почвата в далечината определено имаше странен вид, сякаш вибрираше, вибрациите приближаваха и ако някой се случеше на пътя на процеса изведнъж потъваше до кръста в земята. Чуваше се глух, дълбок шум, като от далечна буря.

Когато процесът стигна до мястото, което Есме посочи, всичко спря.

- Това беше - Есме заключи - точно, както казах.

- Ти.. ти ... Когато се свържа с майстор Анидор...

- Почакайте майсторе - лорд Пелин опита неуспешно да скрие усмивката си. -

Мисля, че Есме току що разреши проблема, който имаме с тази огромна армия срещу нас. И като гледам, май го реши безкръвно. Всички засегнати са затънали само до кръста. Остава да ги извадим, да помогнем на нашите, които не са успели да избягат, а врага да пленим.

- Не знаем по-нататък какво е станало. Танцуващите пясъци не могат да бъдат ограничавани нито по дълбочина, нито по ширина. Те спират, където си поискат и сигурно в началото жертвите са много.

- Аз мога да ги управлявам! И навсякъде дълбочината е еднаква. Само не можах да ги накарам да не оформят кръг.

- Много си самоуверена, госпожичке!

- Да видим какво става. - отсече лорд Пелин, извика - Всички офицери, които са наблизо ме чуват: при мен!

Отзоваха се десетина офицера. Лорд Пелин им нареди да съберат частите си, поне хората, които намерят и се разпореда да започне издирване на затъналите в земята.

В крайна сметка една трета от тяхната армия бе открита затънала до кръста и бе освободена. Цялата вражеска армия бе пленена. И да имаше успели да избягат, не се

появиха повече, а и едва ли някога щяха да посмеят да припарят по тия места, както и да се замислят, преди да се включат в редиците на бунтовниците отново. Битката бе спечелена почти без жертви. Само няколко човека от вражеските войски бяха пропаднали в ямите-капани, и се бяха задушили. В шатрата, изпълняваща функция на щаб, пълководците планираха следващите ходове. След като съвещанието приключи и офицерите излязоха, вътре останаха само двамата командири и майстор Диасин. В следващият момент се чуха припярни стъпки и Есме нахлу вътре.

- Открих...

- Относно влизането без разрешение...

- Е, хайде, лорд Флирос, все пак благодарение на Есме спечелихме безкръвна битка срещу превъзходящ ни числено противник. Мисля, че може да й се даде поне привилегия да влиза в щаба, като една от нас. - лорд Пелин прекъсна сърдитата тирада на заместника си. Лорд Флирос понечи да възрази но се отказа. - Есме, какво стана с пакета от Дълъг дол?

- Есме отвори дисагите на коня си, които от сутринта бе оставила в шатрата-щаб и подаде един пакет на командира.

Лорд Пелин скъса канапа, с който бе завързан и разви плата.

- Хм, интересни документи, от къде са.

- Ха, това намерих в торбата на един от ония наемници, за които ви докладвах.

- Ммм, даа, много добре, наистина са важни! Добро решение, но все пак чаках друг един пакет.

Есме изтръпна. Помъчи се да си спомни поляната, храстите около нея... Да е паднал докато пълзеше? Или когато скочи между конете? Или да го е изтървала на поляната, докато преглеждаше багажа на наемниците? Как можах да не го извадя от тия парцаливи дрехи.

Дрехите! Когато се преобличаше, пакетът още беше в пазвата ѝ и тя го зави в скитническите дрипи.

Есме изтича навън. На широката поляна, на която бе разположен част от лагера на войската имаше три кошари и Есме си бе избрала едната за своя "спалня". Нахълта бързо в кошарата, разрови сламата и извади дрипите. Въздъхна облекчено - пакетът все още бе завит в тях! Тя го разви и тичешком се върна в щаба.

- Заповядайте.

- Мм даа - лорд Пелин разгледа съдържанието му - няколко запечатани с червен и черен печат свитъци. Герба на печата приличаше на кралския, до колкото Есме можа

да види от разстояние

- Благодаря Есме. Добре свършена работа!

- Все пак Есме, за това, че си позволи да направиш толкова опасно и неконтролируемо заклинание - магьосникът вдигна глава от книгата, която четеше - и застраши живота на хиляди хора, мисля да напиша подробно на Великия майстор

Анидор. Не знам, каква ще бъде след това позицията ти при нас и дали изобщо ще можеш повече да се занимаваш с магия. Такова безотговорно...

- Майстор Диасин, добре знаех, какво правя. Имам право да правя магии, за които съм минала на изпитание. Танцуващите пясъци ги владее много добре и съм правила заклинанието многократно. Мога да контролирам дълбочината и разстоянието, до което ще стигнат. Само не мога още да контролирам формата на областта. Винаги вървят в кръг. Мислех, че този път знам как да ги накарам да заобиколят нашите позиции, но те пак направиха кръг. Но пък дълбочината беше безопасна.

- Хм, хмм... Чувал съм за няколко случая на магьосници, които са могли да ги контролират... Хмм.. Може би тогава и ти си като тях...Е, това решава въпроса. Значи няма нарушение..

Хммм...

- Та исках да кажа, открих мага, който ви е създал проблеми, майсторе. - Магьосникът вдигна вежди заинтригуван - лорд Пелин ми спомена за проблемите с Погледа и се поразтърсих. Наистина се оказа самоук. Открил е доста неща сам, но много и не знае как да използва правилно, така че успех лесно да го обезвреди. Сега е вързан при стражите и ви чака. По-точно едва ли ви чака, но ..

- След като си го открила, ТРЯБВАШЕ първо да ме извикаш. Май все пак ще има доклад до майстор Анидор, макар и не така критичен, колкото мислех.

-Майсторе, разбрах как е блокирал Погледа!

- Моля!?

- Магията е много интересна. Мисля че ще мога да я променя, за да може да се откриват други майстори в близост, владеещи погледа...

- Виж, госпожице Есмералда. Както сама каза, нямаш право да правиш магии, които не си показала на изпитание, че владееш, колкото и голяма магическа сила да имаш!

- Но майсторе, заклинанието е много интересно, да ви покажа...

- Думата ми е НЕ! Освен всичко, не можеш да си позволяваш, да разучаваш чужда магия. За това трябва специални уроци и се държат много и тежки изпитания!

- Вижте, лесно е и е безопасно, когато засечете кой и къде се опитва да използва изкуството на Погледа наоколо...

- Не! Спрете се до тук госпожице, преди да прекалите - лорд Флирос се надигна от мястото си до масата, на която до преди малко сгъваше и подреждаше картите, с начертани нови пътища за поход към следващата цел.

- Мисля, че ще мога да ...

- Есме, когато минеш през последното изпитание, ще можеш да правиш каквото поискаш, стига да не нарушаваш моралния кодекс. - майстор Диасин надигна глас, още по-раздразнен - Но до тогава настойникът ти трябва да позволи, какво можеш да правиш. Учителите ти назначиха мен за магически настойник, така че забранявам...

— Ще мога да променя магията, да може да се гледа през магическите кълба на други майстори на погледа ...

- НЕ! - в хор извикаха този път и тримата мъже.